

dersom den anser det for at være af Betydning for Landets Forsvar, at saadanne Foranstaltninger træffes snarest muligt". Men der er jo dog vel ingen, der vil paa-staa, at det skal være en saa vigtig Foranstaltning eller af nogen stor Betydning for Landets Forsvar, om vore Premierløjtnanter blive lønede med 1,200 eller 1,400 Kr. Ministeren maatte altsaa undvære Indstillingen fra Kommissionen i den Henseende, han maatte selv til at fremkomme med sine Forslag om Løjtnantslønningernes Forhøjelse. Men han ønsker jo alligevel en Haandsrækning fra Kommissionen i den Retning, og derfor se vi, at han i Løbet af Sommeren — det var, saa vidt jeg erindrer, i en Skrivelse af 10. Juni — sender Forsvarskommissionen et Udkast til disse Lønforhøjelser for de lavere Embeds- og Bestillingsmænd ved Hæren og Søværnet; den Gang var der heller ikke Tale om Lønforhøjelse for de menige. Idet han fremsender dette Udkast, medfølger der ogsaa en Skrivelse fra Ministeren, hvori han opfordrer Kommissionen til at fremkomme med en Erklæring, om den er kommen til et Resultat, der kan tale imod disse Lønforhøjelser for Officerer. De se altsaa, at nu forlanger han ikke, at Kommissionen skal fremkomme med Indstillingen. Nej, nu ønsker han blot, at Kommissionen skal fremkomme med en Erklæring om, at den ikke i sine Overvejelser er kommen til noget, der kan tale imod Forhøjelserne. Men ikke en Gang denne Haandsrækning gav Kommissionen ham jo. Nej, efter at have udtalt, at den i sine Overvejelser ikke er kommen saa vidt, at den kan tage Stilling til Lønforhøjelserne, skriver den — hvad der jo for Resten allerede er bemærket af et Par af de ærede Talere —, at „Forslag herom fra Kommissionens Side vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen“. Det er fremdraget før, siger jeg, men det er ikke mere end rimeligt, at de ærede Medlemmer blive gjorte opmærksomme netop paa denne Sætning, thi den Dag, da Ministeren forelagde sit Forslag, citerede han en Del af Kommissionens Svar, men undlod netop at citere denne Sætning. Og den er, synes jeg, klar nok, den trænger ikke til nogen Forklaring.

Men trods Kommissionens Stilling se vi alligevel Ministeren fremkomme med sit Forslag om Officerernes Lønningsforhøjelse. Nu staa imidlertid Officererne

ikke alene; nej, der er kommet en Bestemmelse med om Lønningsforhøjelser baade for Korporaler, Underkorporaler, Spillemand og de menige. Grunden dertil er jo nem at faa Øje paa. Thi det viste sig jo paa Sommerens Møder, at Vælgerne ikke vare saa meget glade ved Forhøjelse af Officerernes Lønninger, og, som nævnt af flere ærede Talere, skulle derfor nu disse Lønforhøjelser til de menige være Sukkeret, der blev strøet paa den beske Pille for at faa den til at glide ned. Jeg tvivler nu alligevel om, at denne Tilskuring vil hjælpe overfor Vælgerne, thi hele Manøvren er dog for nem at gennemskue, og Vælgerne have jo i for frisk Erindring alle de Udtalelser, der ere fremkomne baade fra Ministeriets egne Medlemmer, da de endnu vare menige Medlemmer af Reformpartiet, og fra andre Medlemmer af dette Parti om, at naar de først kom til Regeringen og fik Magten, skulde de nok vide at faa Militærudgifterne virkelig nedsatte, saaledes som det stod i deres Program. Men som Forslaget nu foreligger, betyder det jo, som nævnt, en Forhøjelse af Militærudgifterne paa ca. 440,000 Kr., medens det Forslag, som Ministeren omtalte i Vinter, og som han senere fremkom med overfor Forsvarskommissionen, kun vilde betyde en Forøgelse af ca. 200,000 Kr.

Med Hensyn til Venstres Stilling overfor de menige Soldaters Løn er det mange Gange fremhævet fra Partiet, at det ønskede en saadan Forhøjelse, naar vi kom til en ændret Ordning af vort Forsvarsvæsen. I den Pjece, som jeg har omtalt, og som den ærede Minister skrev i 1898 med Titlen: „Venstre Reformpartiet“, skrev han om denne Sag, at Venstre vilde raade Bod paa de meniges lave Lønning, og han forklarede, hvorledes Pengene efter hans Mening skulde skaffes til Veje gennem en Værneskat for dem, der ikke bleve indkaldte til Militærtjenesten, men dog ikke havde saadanne Legemsfejl, at det kunde genere dem i deres Arbejde. Derpaa føjede han til, at denne Foranstaltning om Lønforbedring for menige maatte tages under Overvejelse sammen med hele Forsvarets Ordning. Men naar Ministeren har skrevet dette, ser det noget mærkeligt ud, at han, naar der netop nu sidder en Kommission for at overveje disse Forhold, ikke da kan vente med dette Forslag, til han ser, til hvilket Resultat Kommissionen kommer i sine Overvejelser. Det synes mig ogsaa noget mærkeligt, at Ministeren ikke omtalte de